Judecătoria Soroca
sediul Florești

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Nicolae MUNTEAN împotriva Veronicăi MUNTEAN, intervenient accesoriu notarul public Ion CONOVAL, privind declararea nulității declarației notariale nr. ***** din *****

Dosarul civil nr. 2-621/2026
Număr PIGD: 2-26076394-46-2-16062026-1

Nulitatea declarației notariale de recunoaștere a paternității. Eroarea esențială. Stabilitatea filiației și interesul superior al copilului.

orașul Florești
19 octombrie 2026

Dispozitivul Hotărârii pronunțat la 12 august 2026
Hotărârea integrală redactată la 19 octombrie 2026

Judecătoria Soroca, sediul Florești
Instanța compusă din:
Președintele ședinței, judecătorul Daniela DEVDER
Grefierul Igor SOROCEAN

În prezența participanților la proces:
reclamantul Nicolae MUNTEAN
reprezentantul reclamantului, avocatul Tatiana IVAS
pârâta Veronica MUNTEAN

În sediul instanței, în ședință de judecată publică, a examinat cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată înaintată de Nicolae MUNTEAN, reprezentat de avocatul Tatiana IVAS, împotriva Veronicăi MUNTEAN, intervenient accesoriu notarul public Ion CONOVAL, privind declararea nulității declarației notariale nr. ***** din *****,

A C O N S T A T A T:

ÎN FAPT

La 16 iunie 2026, avocatul Tatiana IVAS, acționând în interesele reclamantului Nicolae MUNTEAN, a sesizat Judecătoria Soroca, sediul Florești, cu cerere de chemare în judecată împotriva Veronicăi MUNTEAN, cu participarea în calitate de intervenient accesoriu a notarului public Ion CONOVAL, solicitând declararea nulității declarației notariale nr. ***** din *****.

În motivarea acțiunii s-a indicat că, la 26 august 2021, Nicolae MUNTEAN și Veronica MUNTEAN au încheiat căsătoria. La momentul încheierii căsătoriei, pârâta avea dintr-o relație anterioară fiica minoră *****, născută la *****. Ulterior, la 29 martie 2024, din relația părților s-a născut fiul *****.

Reclamantul a susținut că, în anul 2023, familia intenționa să călătorească peste hotarele țării, însă copilul minor ***** nu dispunea de toate actele necesare. Potrivit versiunii expuse în cererea actuală, demersurile întreprinse la acea etapă ar fi urmărit exclusiv schimbarea numelui de familie al minorei din „*****” în „*****” și perfectarea documentelor necesare deplasării peste hotare.

La *****, Nicolae MUNTEAN s-a prezentat la notarul public Ion CONOVAL, unde a semnat declarația autentificată cu nr. *****. Din conținutul înscrisului rezultă că reclamantul a declarat că recunoaște că este tatăl biologic al minorei ***** *****, că este

de acord să fie înscris în rubrica „tată” din actul de naștere al copilului și, în mod distinct, că este de acord cu schimbarea numelui de familie al copilului din „*****” în „*****”.

Textul actului notarial consemnează, de asemenea, că declarația întocmită a fost prezentată solicitantului pentru a lua cunoștință de conținutul ei, că aceasta a fost citită în glas de notar și că, fiind informat despre cuprinsul și efectele sale, solicitantul a declarat că a înțeles conținutul, că cele expuse corespund voinței sale, a consimțit la autentificare și a semnat exemplarele declarației.

Reclamantul afirmă însă că nu a urmărit stabilirea unei filiații juridice față de *****, că nu este tatăl biologic al acesteia și că a semnat declarația fiind convins că actul privește numai schimbarea numelui copilului și formalitățile necesare obținerii documentelor pentru deplasarea în străinătate. În susținerea existenței unei erori asupra naturii actului, acesta invocă și o deficiență de auz, apreciind că aceasta i-ar fi afectat capacitatea de a percepe explicațiile notarului.

Din materialele anexate rezultă că, ulterior declarației contestate, datele de stare civilă ale minorei au fost modificate, iar în certificatul de naștere eliberat la *****, la rubrica „tată” este înscris Nicolae MUNTEAN, copilul purtând numele de familie „*****”.

Instanța mai reține că raporturile dintre aceleași persoane au constituit anterior obiectul unor litigii judiciare. Din Decizia Colegiului civil și de contencios administrativ al Curții de Apel Nord din 22 ianuarie 2026, pronunțată în dosarul nr. 2a-1167/2025, rezultă că reclamantul a indicat că printr-o hotărâre din 31 octombrie 2024 s-a dispus încasarea din contul său a pensiei de întreținere pentru ambii copii și că, ulterior, consultând un avocat, a aflat că este obligat la întreținerea *****întrucât figurează juridic în calitate de tată al acesteia.

La 12 martie 2025, Nicolae MUNTEAN a formulat o acțiune separată privind contestarea paternității. Prin hotărârea Judecătoriei Soroca, sediul Florești din 24 iunie 2025, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată. Reclamantul a declarat apel, iar prin Decizia Curții de Apel Nord din 22 ianuarie 2026 apelul a fost respins și hotărârea primei instanțe a fost menținută.

În acel litigiu, reclamantul a invocat, în esență, aceleași împrejurări de fapt ca în prezenta cauză: că ar fi mers la notar pentru perfectarea documentelor copilului, că nu ar fi cunoscut scopul real al declarației, că nu a citit actul înainte de semnare și că, deși notarul i-a dat citire, nu ar fi înțeles conținutul din cauza problemelor de auz, evitând să solicite explicații suplimentare din motive de jenă.

Prin prezenta acțiune, reclamantul nu mai solicită în mod direct contestarea paternității, ci urmărește declararea nulității actului juridic care a servit drept temei pentru recunoașterea paternității, invocând vicierea consimțământului prin eroare esențială.

POZIȚIA PARTICIPANȚILOR LA PROCES

Reclamantul și reprezentantul său au susținut acțiunea, reiterând că voința reală a lui Nicolae MUNTEAN nu ar fi fost îndreptată spre recunoașterea paternității față de *****, ci exclusiv spre schimbarea numelui copilului și perfectarea documentelor necesare deplasării peste hotare. Au solicitat declararea nulității declarației notariale nr. ***** din ***** pentru eroare esențială asupra naturii actului juridic.

Pârâta Veronica MUNTEAN a recunoscut integral acțiunea. Aceasta a confirmat că Nicolae MUNTEAN nu este tatăl biologic al *****și a susținut că, la momentul întocmirii declarației, și ea ar fi înțeles că documentul avea ca finalitate schimbarea numelui copilului, iar nu asumarea juridică a paternității de către reclamant.

Instanța apreciază că recunoașterea acțiunii de către pârâtă nu poate fi primită mecanic. Efectele urmărite prin proces depășesc raportul patrimonial sau personal dintre cei doi adulți și ating statutul juridic, filiația și identitatea unui copil minor. În consecință, în conformitate cu art. 60 alin. (5) Cod de procedură civilă, instanța este obligată să verifice dacă actul de dispoziție procesuală corespunde legii și nu încalcă drepturile ori interesele legitime ale unei alte persoane.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

Potrivit art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă

„*fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale, dacă legea nu dispune altfel.”*

În conformitate cu art. 130 alin. (1)-(3) Cod de procedură civilă

„instanța apreciază probele după intima sa convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor; nicio probă nu are pentru instanță o forță probantă prestabilită.”

Articolul 60 alin. (5) Cod de procedură civilă

„prevede că instanța nu admite recunoașterea acțiunii de către pârât dacă acest act contravine legii ori încalcă drepturile, libertățile și interesele legitime ale persoanei, interesele societății sau ale statului.”

Conform art. 339 alin. (1) Cod civil

„actul juridic încheiat în baza unei erori esențiale poate fi declarat nul de instanța de judecată dacă cealaltă parte sau terțul destinatar al actului juridic unilateral știa sau,

după caz, trebuia să știe despre această eroare. Alineatul (2) lit. a) califică drept esențială eroarea care privește natura actului juridic."

Articolul 339 alin. (4) Cod civil

„stabilește că eroarea imputabilă celui al cărui consimțământ este viciat nu poate servi temei pentru anularea actului juridic și, în special, actul nu poate fi anulat dacă faptul asupra căruia a purtat eroarea putea fi cunoscut, după împrejurări, cu diligență rezonabilă. Potrivit alin. (5), nu atrage anularea eroarea asupra unui element al cărui risc a fost asumat sau trebuia asumat de cel care o invocă, iar alin. (7) interzice prevalarea de eroare contrar exigențelor bunei-credințe."

Potrivit art. 46 Codul familiei

„drepturile și obligațiile reciproce ale părinților și copiilor rezultă din proveniența copiilor, atestată în modul stabilit de lege."

Conform art. 49 alin. (3) lit. b) Codul familiei

„nu are dreptul să conteste paternitatea persoana care a fost înscrisă drept tată al copilului în baza declarației comune cu mama copilului sau în baza declarației proprii, dacă în momentul depunerii acesteia știa că nu este tatăl firesc al copilului."

În Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 5 din 21 decembrie 2015 „Cu privire la practica judiciară de soluționare a cauzelor ce țin de atestarea proveniență copilului", modificată prin Hotărârea Plenului nr. 20 din 16 octombrie 2017, s-a subliniat că cercetarea paternității este guvernată de principiul ocrotirii interesului superior al copilului, al stabilirii adevărului privind filiația și al protejării egalității copiilor, iar instanța trebuie să manifeste prudență deosebită în administrarea și aprecierea probelor. La pct. 35, Plenul a reiterat expres excepția prevăzută de art. 49 alin. (3) Codul familiei pentru persoana care, la momentul recunoașterii, știa că nu este tatăl firesc al copilului.

Prin Decizia nr. 79 din 10 iulie 2025, Curtea Constituțională a Republicii Moldova a reținut, la § 44, ***că persoana înscrisă drept tată poate formula o acțiune distinctă privind nulitatea declarației de recunoaștere a paternității atunci când pretinde existența unui viciu de consimțământ, inclusiv eroare. Totodată, la §§ 55-63, Curtea a statuat că declarația de recunoaștere trebuie să manifeste univoc voința de stabilire a filiației, iar persoana care consimte la stabilirea filiației cunoscând că nu este tatăl biologic trebuie să își asume responsabilitatea și efectele juridice rezultate, posibilitatea retractării ulterioare din motive subiective ar afecta securitatea raporturilor juridice și certitudinea copilului privind identitatea sa personală.***

În aceeași decizie, Curtea Constituțională a valorificat jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în cauzele Mizzi v. Malta, Doktorov v. Bulgaria și Ostace v. România, distingând situațiile de blocare absolută a contestării unei prezumții legale de paternitate de ipoteza recunoașterii voluntare a paternității de către o persoană care cunoaște lipsa legăturii biologice. De asemenea, cu referire la Abdi Ibrahim v. Norvegia [MC], Neulinger și Shuruk v. Elveția [MC] și X v. Letonia [MC], a fost reafirmat caracterul primordial al interesului superior al copilului în toate deciziile care îl privesc.

APRECIEREA INSTANȚEI

Analizând pretențiile reclamantului prin prisma cadrului normativ aplicabil, a înscrisurilor administrate și a practicii jurisdicționale relevante, instanța ajunge la concluzia că *acțiunea este neîntemeiată și urmează a fi respinsă.*

Instanța precizează, de la început, că respingerea acțiunii nu se întemeiază pe ideea că declarația de recunoaștere a paternității ar fi, prin natura sa, sustrasă controlului judecătoresc. Dimpotrivă, Decizia Curții Constituționale nr. 79 din 10 iulie 2025 stabilește explicit posibilitatea formulării unei acțiuni distincte în nulitate atunci când autorul declarației invocă un viciu autentic al consimțământului. Așadar, reclamantului i-a fost asigurat accesul efectiv la instanță, iar pretenția sa este examinată în fond.

Problema decisivă este dacă reclamantul a demonstrat, în condițiile art. 339 Cod civil, că la ** a existat o falsă reprezentare esențială asupra naturii actului juridic, neimputabilă lui, cunoscută sau care trebuia cunoscută de destinatarul actului, și aptă să justifice desființarea retroactivă a manifestării de voință.***

Sub aspectul conținutului actului, declarația contestată este lipsită de ambiguitate. Actul nu se limitează la schimbarea numelui copilului și nu exprimă recunoașterea paternității într-o manieră indirectă sau tehnică. În cuprinsul aceluiași înscris sunt formulate separat și inteligibil trei manifestări de voință: ***recunoașterea calității de tată biologic al *****, acordul pentru înscrierea reclamantului în rubrica „tată” și acordul pentru schimbarea numelui copilului din „*****” în „*****”.***

Caracterul distinct al acestor clauze este deosebit de important. Tocmai împrejurarea despre care reclamantul afirmă că ar fi fost singura finalitate urmărită, schimbarea numelui, apare în document ca o declarație separată de recunoașterea paternității și de acordul privind înscrierea în actul de naștere. În aceste condiții, însăși structura înscrisului contrazice ideea unei confuzii obiective între schimbarea numelui și stabilirea filiației.

Totodată, actul notarial cuprinde mențiunea expresă că declarația a fost prezentată solicitantului pentru familiarizare, ***a fost citită în glas de notar, iar reclamantul a confirmat înțelegerea conținutului și efectelor acesteia și faptul că înscrisul***

corespunde voinței sale. Instanța nu atribuie acestei mențiuni o forță probantă absolută și admite, în principiu, posibilitatea combaterii ei prin probe contrare. Totuși, până la proba contrară, mențiunile actului autentic constituie un element probatoriu de o greutate considerabilă, care trebuie confruntat cu probe obiective, iar nu doar cu o versiune ulterioară a autorului declarației.

Reclamantul a recunoscut, în litigiul anterior, că nu a citit declarația înainte de semnare și că, deși notarul i-a dat citire, nu a solicitat explicații suplimentare, ***invocând o stare de jenă determinată de problemele sale de auz.*** O asemenea susținere nu demonstrează, prin ea însăși, eroarea juridic scuzabilă cerută de art. 339 Cod civil. Dimpotrivă, ea impune analiza directă a art. 339 alin. (4), potrivit căruia eroarea imputabilă celui care o invocă nu justifică anularea atunci când faptul pretins necunoscut putea fi cunoscut cu diligență rezonabilă.

Diligența rezonabilă nu presupunea, în circumstanțele speței, cunoștințe juridice specializate. ***Era suficientă citirea unui document de o pagină ori solicitarea unei explicații asupra formulării potrivit căreia reclamantul „recunoaște că este tatăl biologic” și este de acord să fie înscris la rubrica „tată”. A admite că nelecturarea voluntară a unui act solemn și abținerea de la solicitarea unor lămuriri transformă ulterior consimțământul într-unul viciat ar goli de conținut art. 339 alin. (4) Cod civil și ar transfera asupra circuitului juridic riscul unei conduite pe care legea îl plasează în sarcina autorului actului.***

În ceea ce privește argumentul referitor la deficiența de auz, acesta nu este susținut prin probe suficiente raportate la momentul determinant al formării consimțământului. *Audiograma anexată este datată 11 februarie 2025, în timp ce declarația a fost autentificată la *****. Existența unei afectări auditive la data examinării medicale nu permite, fără o legătură probatorie suplimentară, concluzia retroactivă că în august 2023 reclamantul se afla într-o stare care îl împiedica să perceapă conținutul actului ori să comunice cu notarul.*

Mai mult, reclamantul nu susține că ar fi adus notarului la cunoștință imposibilitatea de a auzi ori că ar fi solicitat aplicarea unei modalități speciale de comunicare. Dimpotrivă, versiunea sa anterioară este că nu a cerut explicații din jenă. În lipsa probei că notarul cunoștea ori trebuia în mod obiectiv să cunoască existența unei imposibilități de percepere a actului, nu poate fi imputată profesionistului nerespectarea unor garanții speciale pornind exclusiv de la o împrejurare necomunicată și nedovedită la data autentificării.

Totodată, audierea nemijlocită a reclamantului în ședința de judecată a permis instanței să constate că acesta percepe comunicarea verbală și răspunde adecvat întrebărilor adresate, fiind însă necesară ridicarea tonalității vocii pentru asigurarea

*unei comunicări clare. Instanța valorifică această împrejurare exclusiv ca observație directă asupra modului concret în care reclamantul a comunicat în ședință, fără a o substitui unei constatări medicale de specialitate. Cert este însă că, în cadrul audierii, nu s-a constatat o lipsă totală a percepției auditive, reclamantul fiind capabil să recepționeze și să înțeleagă comunicarea orală atunci când aceasta este exprimată la o tonalitate mai ridicată. Această constatare nemijlocită, coroborată cu lipsa unor probe medicale contemporane datei de ***** care să ateste o imposibilitate de comunicare verbală, nu susține teza potrivit căreia reclamantul s-ar fi aflat, la momentul autentificării declarației, într-o imposibilitate obiectivă de a percepe conținutul actului.*

O relevanță distinctă prezintă evoluția procesuală anterioară dintre părți, fără a confunda obiectul prezentului litigiu cu obiectul cauzei privind contestarea paternității. În dosarul nr. 2a-1167/2025, Nicolae MUNTEAN a invocat deja că ar fi semnat declarația în vederea perfectării documentelor copilului, că nu ar fi citit-o, că nu ar fi înțeles conținutul din cauza problemelor de auz și că nu ar fi intenționat să devină juridic tatăl *****.

Curtea de Apel Nord a examinat în mod expres aceste argumente și, prin Decizia din 22 ianuarie 2026, a reținut că declarația a reprezentat o manifestare de voință legală și conștientă, că notarul a prezentat și a citit actul, că reclamantul a confirmat înțelegerea efectelor juridice și că proba contrară nu a fost administrată. Instanța de apel a respins apelul și a menținut hotărârea primei instanțe de respingere a acțiunii privind contestarea paternității.

Instanța observă că decizia Curții de Apel este definitivă, însă înscrisul anexat menționează posibilitatea exercitării recursului în termen de două luni de la comunicarea deciziei integrale. În lipsa unor date certe în prezentul dosar cu privire la caracterul irevocabil al acesteia, instanța nu fundamentează soluția pe efectul prejudicial prevăzut de art. 123 alin. (2) Cod de procedură civilă. Totuși, decizia constituie un înscris judiciar pertinent pentru evaluarea coerenței și persistenței versiunii factuale a reclamantului și pentru constatarea faptului că argumentele privind pretinsa neînțelegere a actului au fost deja supuse unui control jurisdicțional efectiv, inclusiv în apel.

Diferența de calificare juridică dintre cele două acțiuni nu poate transforma faptele istorice pe care reclamantul își întemeiază pretențiile. În procesul anterior și în cel actual se invocă aceeași situație de fapt: *scopul pretins limitat la documentele copilului, necitirea declarației, problemele auditive și lipsa intenției de asumare a paternității. Faptul că, după respingerea acțiunii în contestarea paternității, aceeași narațiune este valorificată juridic prin art. 339 Cod civil nu exonerează reclamantul de sarcina de a demonstra elementele specifice nulității.*

De asemenea, succesiunea cronologică a demersurilor judiciare prezintă relevanță în aprecierea credibilității pretinsei erori. Din decizia instanței de apel rezultă că reclamantul a afirmat că a conștientizat consecințele juridice ale înscrierii sale ca tată în contextul hotărârii privind pensia de întreținere pentru ambii copii și după consultarea unui avocat. Ulterior a contestat paternitatea, iar după respingerea acestei pretenții, inclusiv în apel, a inițiat prezenta acțiune de nulitate.

Instanța nu califică această succesiune drept fraudă și nu deduce automat reaua-credință a reclamantului. Totuși, în aprecierea ansamblului probator, faptul că actul a fost pus în discuție atunci când filiația a început să producă efecte patrimoniale concrete, iar nu imediat după autentificare sau după utilizarea sa pentru modificarea actului de stare civilă, slăbește teza unei erori originare, grave și determinante existente la momentul semnării.

În ceea ce privește recunoașterea acțiunii de către Veronica MUNTEAN, instanța reține că aceasta nu substituie proba erorii. Poziția procesuală actuală a pârâtei demonstrează acordul ei prezent cu rezultatul urmărit de reclamant, dar nu dovedește că, la *****, reclamantul se afla într-o falsă reprezentare asupra naturii actului și nici că pârâta ori destinatarul declarației știa sau trebuia să știe despre o asemenea eroare. O poziție concordantă formulată în anul 2026 nu poate rescrie, prin ea însăși, conținutul și circumstanțele unei declarații autentificate în anul 2023.

În plus, art. 60 alin. (5) Cod de procedură civilă obligă instanța să refuze efectul recunoașterii acțiunii dacă aceasta afectează drepturile sau interesele legitime ale altor persoane. În cauza de față, rezultatul urmărit nu privește exclusiv relația dintre foștii soți: *declarația contestată a generat un raport juridic de filiație față de un copil minor și a fost urmată de înscrierea reclamantului ca tată în actul de naștere. De aceea, interesul procesual comun al adulților nu poate prevala, fără o verificare strictă a legalității, asupra stabilității statutului juridic al copilului.*

În această privință, instanța reține cu valoare orientativă deosebită Decizia Curții Constituționale nr. 79/2025. Curtea a făcut o delimitare exacta, pe de o parte, a păstrat deschisă calea nulității atunci când există un viciu real al consimțământului, pe de altă parte, a statuat că persoana care, cunoscând lipsa legăturii biologice, își manifestă univoc voința de a stabili filiația trebuie să își asume efectele acesteia, deoarece retractarea ulterioară din motive subiective contravine securității juridice și interesului superior al copilului.

Speța de față se situează în cea de-a doua ipoteză în măsura în care reclamantul nu a probat prima. Este necontestat că ***** s-a născut cu mult înainte de relația conjugală a părților și că Nicolae MUNTEAN cunoștea că nu este tatăl biologic. Ceea ce trebuia demonstrat era faptul distinct că, în pofida semnăturii și a formalităților notariale,

consimțământul său a fost afectat de o eroare esențială scuzabilă. Or, această împrejurare nu rezultă din probele administrate.

Interesul superior al copilului nu este utilizat de instanță pentru a valida un act eventual viciat. Dacă eroarea esențială ar fi fost dovedită, protecția copilului nu ar fi putut transforma un consimțământ inexistent ori viciat într-unul valabil. În speță însă, interesul copilului intervine la etapa aprecierii efectului juridic al unei recunoașteri conștiente care nu a fost răsturnată prin probă contrară și susține exigența de stabilitate a filiației, astfel cum aceasta este consacrată de art. 49 alin. (3) lit. b) Codul familiei și explicată de Curtea Constituțională.

Jurisprudența Curții Europene invocată în Decizia Curții Constituționale nr. 79/2025 nu conduce la o altă concluzie. Cauzele Mizzi v. Malta, Doktorov v. Bulgaria și Ostace v. România privesc necesitatea existenței unei posibilități efective de examinare a situațiilor în care paternitatea juridică nu corespunde realității biologice. În prezenta cauză, reclamantul a beneficiat nu numai de acces la instanță în procesul anterior, inclusiv la controlul în apel, ci și de examinarea separată, în actualul proces, a pretinsului viciu de consimțământ. Exigența Convenției privind accesul efectiv la o instanță este, astfel, respectată; ea nu presupune însă un drept la desființarea actului în lipsa întrunirii condițiilor de drept material.

Prin urmare, instanța constată că nu sunt întrunite condițiile art. 339 alin. (1)-(2) Cod civil. Reclamantul nu a probat o eroare esențială asupra naturii actului care să fie juridic scuzabilă, dimpotrivă, împrejurarea invocată putea fi cunoscută printr-o diligență rezonabilă, în sensul art. 339 alin. (4), iar riscul semnării fără lectură și fără solicitarea clarificărilor necesare nu poate fi transferat ulterior asupra stabilității actului și a raportului de filiație.

Instanța mai constată că nu a fost demonstrată condiția referitoare la cunoașterea erorii de către cealaltă parte ori de terțul destinatar al actului unilateral. Nu există probe obiective că notarul, pârâta sau autoritatea de stare civilă au perceput ori trebuiau să perceapă că reclamantul atribuia declarației un sens diferit de cel exprimat în mod clar în cuprinsul său.

În aceste circumstanțe, recunoașterea acțiunii de către pârâtă nu poate fi admisă ca fundament suficient pentru pronunțarea unei hotărâri de admitere, iar cererea de declarare a nulității declarației notariale nr. ***** din ***** urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

Instanța subliniază că soluția nu se întemeiază pe o prezumție absolută de infailibilitate a actului notarial și nici pe imposibilitatea teoretică de a desființa o declarație de recunoaștere a paternității. Ea rezultă din lipsa probării, în speța concretă, a condițiilor legale ale erorii esențiale, coroborată cu caracterul explicit al actului, conduita reclamantului la momentul autentificării, insuficiența probelor privind starea auditivă din

anul 2023, istoricul procesual relevant și necesitatea protejării stabilității filiației copilului în absența unui viciu de consimțământ demonstrat.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 60 alin. (5), art. 94, art. 118, art. 123, art. 130, art. 236, art. 238-241 Cod de procedură civilă, art. 339 Cod civil, art. 46 și art. 49 Codul familiei, instanța de judecată,

H O T Ă R Ă Ș T E:

Se respinge ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Nicolae MUNTEAN, reprezentat de avocatul Tatiana IVAS, împotriva Veronicăi MUNTEAN, intervenient accesoriu notarul public Ion CONOVAL, privind declararea nulității declarației notariale nr. ***** din *****, autentificată de notarul public Ion CONOVAL.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Nord în termen de 30 de zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Soroca, sediul Florești.

Judecătorul
Judecătoriei Soroca, sediul Florești

Daniela DEVDER